

виятъ лебедъ е по-хубавъ отъ всички. Такъвъ младичъкъ, просто прѣлестъ!

И старитѣ лебеди склонили глава прѣдъ него.

А той много се засрамирлъ и скрилъ глава подъ крилото, безъ да знае защо. Той билъ извънредно щастливъ, но никакъ не се възгордѣлъ — доброто сърдце незнае гордостъ. — А сега всички казватъ, че той е най-прѣкрасенъ между всичкитѣ прѣкрасни птици! Лиляката склонила къмъ него въвъ водата своитѣ миризливи клонки, слънцето свѣтило чудно . . . И ето крилата му зашумѣли, стройната му шия се изправила, а отъ гърдитѣ му се изтръгналъ веселъ тържественъ гласъ:

— Не, за такова щастие азъ не съмъ и мечталъ, когато бѣхъ още безобразно пате!

Простичка смѣтка.

Имало единъ много бѣденъ и нещастенъ селянинъ — пълна къща съ дѣца, а имотъ всичко на всичко една стара гжска. Пазилъ я той много, но гладътъ се не шегува; случило се веднажъ, че останали безъ трохица хлѣбъ. Селянинътъ заклалъ гжската, опекалъ я и сложилъ прѣдъ дѣцата си да ядатъ. Седнали. Гледатъ — нѣма ни хлѣбъ, ни соль! Селянинътъ казалъ на жена си:

Какво ще е това ядене безъ хлѣбъ и безъ соль! По-добрѣ да занеса гжската на нашия богатъ сжсѣдъ, той ще ми даде за нея и хлѣбъ, и соль.

— Добрѣ. Хайде иди! — рекла жената.

Занесълъ селянинътъ гжската у сжсѣда си и му я поднесълъ съ поклонъ.

— Благодаря, сжсѣдко! — казалъ господарьтъ, но раздѣли сега гжската между насъ така, че никому хатьръ да не остане!